

LATVIJAS REPUBLIKAS 12. SAEIMAS

Juridiskās komisijas deputātu darba grupas Valsts prezidenta pilnvaru iespējamai paplašināšanai un ievēšanas kārtības izvērtēšanai sēdes

PROTOKOLS Nr.10

2017. gada 21. februārī

Rīgā, Jēkaba ielā 6/8, 207. telpā

Sēde sākas plkst. 15.00., beidzas plkst. 17.00.

Sēdi vada darba grupas vadītājs, LU JF profesors, Dr.iur. **Ringolds Balodis**

Piedalās:

darba grupas locekļi:

Inga Bite;

Guntis Kalniņš;

Imants Parādnieks;

Latvijas Republikas Valsts prezidents (1993.-1999.) **Guntis Ulmanis;**

Latvijas Republikas Valsts prezidents (2007.-2011.) **Valdis Zatlers;**

12. Saeimas deputāts, bijušais Saeimas priekšsēdētājs **Gundars Daudze;**

12. Saeimas deputāts, bijušais Satversmes tiesas priekšsēdētājs **Gunārs Kūtris;**

12. Saeimas deputāte, bijusī valsts kontroliere **Inguna Sudraba;**

LU JF profesors, Dr. iur. **Jānis Lazdiņš;**

BA "Turība" JF profesors, Dr.iur. **Aivars Endziņš;**

Satversmes tiesas tiesnese, LU JF profesore, Dr. iur. **Sanita Osipova;**

Satversmes tiesas tiesnese, Rīgas Juridiskās augstskolas profesore, Dr.iur. (Cantab.)

Ineta Ziemele;

Akadēmiķis, prof. Dr.habil.sc.pol., Dr.iur. **Tālav Jundzis;**

Žurnāla "Jurista Vārds" galvenā redaktore **Dina Gailīte;**

Valsts prezidenta likumdošanas un juridiskā padomniece **Kristīne Jaunzeme;**

Valsts prezidenta konstitucionālo tiesību padomnieks, LU JF Tiesību teorijas un

vēstures zinātņu katedras vadītājs, doc., Dr.iur. **Jānis Pleps;**

LU JF doktorante, Satversmes zinātnisko komentāru komentētāja **Simona Krastiņa;**

Publisko tiesību institūta direktors **Arvīds Dravnieks;**

Jurists, Satversmes zinātnisko komentāru komentētājs Dr. iur. **Artūrs Caics;**

LU prorektors, profesors Dr. sc.pol. **Jānis Ikstens**;
Augstākās tiesas padomniece Eiropas Savienības tiesību jautājumos (Augstākās tiesas priekšsēdētāja Ivara Bičkoviča pārstāve) **Solvita Harbaceviča**;
Latvijas Republikas ģenerālprokurors **Ēriks Kalnmeiers**;
Latvijas Republikas tiesībsargs **Juris Jansons**;
Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja priekšnieka vietas izpildītāja **Ilze Jurča**;
Latvijas Bankas padomes loceklis (Latvijas Bankas prezidenta Ilmāra Rimšēviča pārstāvis) **Edvards Kušners**;
Juriste, bijusī Valsts prezidenta juridiskā padomniece **Sandra Sondore**;
Jurists, Satversmes zinātnisko komentāru komentētājs **Kaspars Gailītis**.

DARBA KĀRTĪBA

1. Par Valsts prezidenta politisko atbildību un Valsts prezidenta izdoto rīkojumu līdzparakstīšanas (kontrasignācijas) prasību (Latvijas Republikas Satversmes 53. pants)

(Latvijas Universitātes Juridiskās fakultātes doktorante Mg.iur. **Simona Krastiņa**)

2. Par Valsts prezidenta kreatīvo funkciju (amatpersonu ievēlēšana, iecelšana, apstiprināšana) un tās iespējamo paplašināšanu

(Darba grupas vadītājs, Latvijas Universitātes Juridiskās fakultātes profesors Dr. iur. **Ringolds Balodis**)

Darba kārtības 1. punkts

R. Balodis atklāj sēdi. Dod vārdu referentei.

S. Krastiņa iepazīstina klātesošos ar Satversmes 53. panta saturu.¹ Referente norāda, ka tiesību doktrīnā aktuāls ir jautājums par pretrunu starp Satversmes 53. panta pirmo teikumu, kurš nosaka, ka Valsts prezidents politisku atbildību nenes, un Satversmes 51. pantu, kurā ir ietverts Valsts prezidenta atļaušanas mehānisms. To, ka pretruna pastāv, ir atzinusi arī Valsts prezidenta Konstitucionālo tiesību komisija.² Šajā sakarā viens no priekšlikumiem ir bijis vienkārši svītrot 53. panta pirmo teikumu. Saistībā ar šo priekšlikumu norāda, ka Satversmes 53. panta pirmais teikums ir vēsturiski nostiprināta tradīcija, jo prezumpcija par valsts galvas politisko neatbildību ir līdzparaksta institūta (tas ir noteikts otrajā teikumā) neatņemama sastāvdaļa. Līdz ar to šie abi teikumi ir cieši saistīti. Tādēļ priekšlikumiem par grozījumiem ir jāpieiet piesardzīgi. Jautājumu var risināt arī savādāk, Satversmes 51. pantā paredzēto Valsts

¹ Prezentācija pieejama: <https://goo.gl/AKGWeP>, sēdes videoieraksts pieejams: <https://goo.gl/GOGLjd>.

² [Konstitucionālo tiesību komisijas viedoklis par Valsts prezidenta funkcijām Latvijas parlamentārās demokrātijas sistēmas ietvaros](#), 42.-54. lpp.

prezidenta atļaušanas mehānismu aizstājot ar Valsts prezidenta impēčmenta procedūru, tādējādi novēršot pretrunu starp šiem pantiem.

A. Caics norāda, ka politiskās atbildības jēdzienam nav vienotas definīcijas un to var saprast dažādi. Tomēr valdošais viedoklis ir, ka politiskā atbildība ir saistīta ar valsts varas realizētājiem un tā pirmkārt ir attiecināma uz politiskām jeb vēlētajām personām – Saeimas deputātiem, kā arī ministriem, kuriem ir noteikti konstitucionāli pienākumi. Pienākumu neizpildes rezultātā šīm personām ir jāreķinās ar negatīvām sekām un iespējamu sodu, kas klasiskā gadījumā ir varas zaudēšana, bet var izpausties arī kā sabiedrības nosodījums, nopēlums. Starp politiskām amatpersonām ir arī Valsts prezidents, jo arī viņš ir apveltīts ar valsts varu, un arī viņš šo varu var zaudēt, pamatojoties uz politiskiem apsvērumiem. Turklāt arī Valsts prezidents ir pakļauts sabiedrības nosodījumam. Tādēļ ir tikai loģiski, ka Valsts prezidents ir politiski atbildīgs, līdz ar to Satversmes 53. panta grozīšana, svītrojot pirmo teikumu, ir atbalstāma. Panta grozīšana atspoguļos faktisko situāciju.

R. Balodis uzskata, ka Satversmes 53. panta pirmā teikuma iekļaušana Satversmē, bija Satversmes tēvu kļūda. Pašreizējais formulējums, ka Valsts prezidents politisku atbildību nenes, sabiedrību vedina domāt, ka, ja jau Valsts prezidents, tad līdz ar to arī citas valsts augstākās institūcijas nav politiski atbildīgas. Pauž viedokli, ka, lai arī ko Satversmes veidotāji ar šo teikumu vēlējas izteikt, tas bija neveiksmīgi. Ar kontrasignāciju viss ir saprotams – tai ir jābūt, taču panta pirmais teikums nenes juridisku slodzi, drīzāk tas ir "nepareizs signāls" tautai kopumā. Tādēļ šis teikums būtu svītrojams no Satversmes.

J. Ikstens pauž viedokli, ka Satversmes tēvi ar Satversmes 53. panta pirmo teikumu mēģināja parādīt, ka Latvija ir izteikta parlamentāra republika un Valsts prezidentam Satversmē kopumā nav piešķirtas būtiskas pilnvaras. Ja juridisku iemeslu dēļ ir nepieciešams svītrot noteikumu, ka Valsts prezidents politisku atbildību nenes, tad to var darīt. Norāda, ka kopumā Valsts prezidents ir maznozīmīga figūra, kamdēļ nesaprot, kāda nozīme ir tik daudz šim jautājumam veltīt uzmanību.

A. Endziņš uzskata, ka svarīgāka problēma ir impēčmenta procedūras neesamība, kurai Satversmē ir jābūt, taču nav.

I. Ziemeles atzīmē, ka 20. gadsimta divdesmitajos gados, kad tika izstrādāta un pieņemta Satversme, starpvalstu attiecības bija ierobežotas. Mūsdienās starpvalstu attiecības ir ļoti intensīvas, turklāt ir izveidotas tādas starptautiskas organizācijas, kā ANO, NATO, Eiropas Savienība un citas. Līdz ar to Valsts prezidenta funkcijas mūsdienu starptautiskajās attiecībās neaprobežojas vien tikai ar „bezjēdzīgu tostu pacelšanu”. Uz Valsts prezidentu starptautiskajās attiecībās gulstas liela atbildība, tāpēc noteikums, ka Valsts prezidents par savu darbību politisku atbildību nenes, ir neatbilstošs esošajai situācijai. Satversmes 53. panta pirmais teikums būtu jāgroza, atsakoties no noteikuma, ka Valsts prezidents politisku atbildību nenes.

I. Parādnieks norāda, ka savu aktualitāti nav zaudējis 2011. gada VL-TB/LNNK Satversmes grozījumu projekts,³ kurā bija paredzēts atteikties no noteikuma, ka Valsts prezidents politisku atbildību nenes. Projektā Satversmes 53. pantu bija paredzēts izteikt šādā redakcijā: „*Valsts Prezidenta rīkojumiem Ministru kabineta darbības jomā, izņemot piecdesmit sestā pantā paredzēto gadījumu, jābūt līdzparakstītiem no Ministru prezidenta vai attiecīgā ministra, kuri līdz ar to uzņemas atbildību par šiem rīkojumiem. Ja Satversmē vai likumā ir noteikts, ka Valsts Prezidents izvirza, ieceļ vai apstiprina valsts amatpersonu, tad attiecīgajam Valsts Prezidenta rīkojumam jābūt*

³Sk.: [VL-TB/LNNK Satversmes grozījumu projekts](#) (01.04.2011.); [VL-TB/LNNK Satversmes grozījumu projekts](#) (27.05.2011.).

līdzparakstītam tikai tad, ja tas noteikts Satversmē vai attiecīgajā likumā.” Atzīst redakciju par labu un apspriežamu Saeimā.

G. Ulmanis norāda, ka savas prezidentūras laikā nav saskāries ar situāciju, kad Satversme traucētu viņam izpildīt savas funkcijas. Uzsver, ka ”Satversme viņu nekad nav traucējusi” un nevienā gadījumā nav juties politiski neatbildīgs.

V. Zatlērs atzīmē, ka līdzparaksts (kontrasignācija) parasti tiek prasīts gadījumā, kad Valsts prezidenta institūcijai ir nepieciešams finansējums. Valsts prezidents uz izpildvaru daudz efektīvāk var iedarboties izmantojot savas tiesības sasaukt ārkārtas Ministru kabineta sēdes, noteicot tām dienas kārtību. Norāda, ka vēl viens rīkojums, kurš nav jālīdzparaksta, tiek izdots gadījumā, kad prezidents ieceļ savas kancelejas vadītāju. Pauž viedokli, ka ir viennozīmīgi skaidrs, ka Valsts prezidents ir politiski atbildīgs. Kategoriski nepiekrīt J. Ikstena paustajam, ka prezidents ir nenozīmīga valsts amatpersona.

Darba kārtības 2. jautājums

R. Balodis sniedz priekšlasījumu par Valsts prezidenta kreatīvo funkciju.⁴ Salīdzinot stāstījumā norāda, ka ārvalstīs valsts prezidentiem lielākoties ir plašākas tiesības izvirzīt amatpersonas apstiprināšanai parlamentam, nekā Latvijā. Tas nav saistīts ar ievēlēšanas veidu, bet drīzāk ar konstitucionālo regulējumu un politiskām tradīcijām. Latvijā Valsts prezidents izvirza tikai premjera kandidātu un NBS komandieri. Igaunijas prezidents savukārt izvirza premjerministra kandidātu parlamenta apstiprināšanai, pēc premjera ieteikuma ieceļ valdības ministrus, izvirza apstiprināšanai parlamentā Augstākās tiesas priekšsēdētāju, centrālās bankas vadītāju, tieslietu kancleru (ombudu) un valsts kontrolieri, pēc Augstākās tiesas priekšlikuma ieceļ tiesnešus. Līdzīgi ir Lietuvā un Vācijā, kur turklāt prezidents ieceļ amatā augstāko ierēdniecību. Protams, daudzos gadījumos tas nav prezidenta voluntārs lēmums, bet drīzāk atbildīgās institūcijas (piemēram, Bankas padomes) izvirzītā kandidāta nominācija parlamentā. Min četrus iemeslus, kāpēc amatpersonu izvirzīšanu ir vērts uzticēt Valsts prezidentam, nevis atstāt bezpersonisko konkursu kolektīvajam lēmumam:

1) amata kandidāta uzrunāšana no valsts augstākās amatpersonas sabiedrībā tiek uztverts kā īpašs pagodinājums (konkursos savukārt cilvēki nokļūst caur pašizvirzīšanos, kas ne visās kultūrās, tostarp Latvijā, tiek uztverta viennozīmīgi. Tādēļ bieži vien augstas klases profesionāļi nepiedalās konkursos; arī sabiedrība konkursiem neuzticas);

2) sabiedrība pret šādu kandidātu izturas ar lielāku cieņu, nekā tad, ja kandidātu izraugās atsevišķas partijas, partiju koalīcijas. Prezidentam atšķirībā no parlamenta ir tradicionāli lielāka uzticamība tautas acīs (caurspīdīgums);

3) izvirzot virkni amatpersonu prezidents līdzsvaro sistēmu – tiek mazināts kandidāta politizēšanas risks (sasaiste ar kādu partiju), un vairāk sāk prevalēt profesionālie kritēriji amatpersonu izvēlē un apstiprināšanā;

4) prezidentam savu personīgo izvēli ir vieglāk izdarīt, to izskaidrot un pamatot nekā kādai partijai vai frakcijai vai vēl jo mazāk koalīcijai, kur parasti kandidātu ievēlēšanu pavada profesionāļus pazemojoši kašķi (prezidenta nominācija ir labāka arī par izvirzīšanu konkursu komisijas ceļā, kuru izvēles skaidrojumi lielākoties ir bezpersoniski, jo balstās uz kolektīvu lēmumu).

⁴ Prezentācija pieejama: <https://goo.gl/76b1U7>, sēdes videoieraksts pieejams: <https://goo.gl/G0GLjd>.

Valsts prezidenta kreatīvās funkcijas paplašināšana maina vien amatpersonu atlases kārtību, ne apstiprināšanu, jo parlamentam jebkurā gadījumā pieder gala vārds. Tādējādi varas dalīšanas institūts tiek papildināts un diskusijas par attiecīgo kandidātu notiek parlamentā jebkurā gadījumā.

Valsts vēsturē ir bijuši vairāki priekšlikumi paplašināt Valsts prezidenta kreatīvo funkciju, tostarp Valsts prezidenta Konstitucionālo tiesību komisijas priekšlikums, kurš paredzēja prezidentam tiesības izvirzīt tiesībsargu, valsts kontrolieri, Latvijas Bankas prezidentu, vienu pārstāvi Centrālajā vēlēšanu komisijā, vienu pārstāvi Nacionālajā elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomē, kā arī gadījumā, ja tiek palielināts Satversmes tiesas tiesnešu skaits – noteiktu skaitu Satversmes tiesas tiesnešus.⁵

Saistībā ar Valsts prezidenta kreatīvo funkciju aktuāls ir jautājums par to, vai piešķirot prezidentam tiesības izvirzīt Saeimas apstiprināšanai noteiktas amatpersonas, šīs tiesības ir obligāti jānosaka Satversmē, vai to var darīt likumā. Uzskata, ka šādas tiesības var noteikt likumos, jo Nacionālo bruņoto spēku likuma 14. pantā Valsts prezidentam ir piešķirtas tiesības izvirzīt apstiprināšanai NBS komandieri.

Pauž viedokli, ka Valsts prezidenta kreatīvā funkcija ir jāpaplašina. Atzīmē, ka atklātie balsojumi par amatpersonām un šo jautājumu pārmērīgi atklāta skatīšana būtiski ierobežo veselīgu diskusiju, jo deputāti baidās paust savu viedokli. Lūdz izteikties ekspertus un tad arī klātesošos valsts institūciju vadītājus vai to pārstāvjus.

A. Endziņš atzīmē, ka Spānijā, Igaunijā un Vācijā, prezidents nominē premjera kandidātu, kuru apstiprina parlaments, bet ministrus apstiprina valsts galva pēc parlamenta apstiprinātā premjera priekšlikuma. Arī Latvijā ir bijis pamatots priekšlikums ieviest šādu kārtību,⁶ bet diemžēl tas neguva atbalstu. Uzskata, ka šādu kārtību vajadzētu ieviest arī Latvijā. Var arī diskutēt par priekšlikumu, ka tiesnešus pēc Tieslietu padomes priekšlikuma ieceļ Valsts prezidents. Piekrīt viedoklim, ka, ja amatpersonu kandidatūras izvirzītu Valsts prezidents, samazinātos politiskā tirgošanās.

I. Parādnieks saistībā ar 2011. gada VL-TB/LNNK Satversmes grozījumu projektu norāda, ka projektā bija paredzēts, ka Valsts prezidents amatā ieceļ tiesnešus un izvirza Saeimas apstiprināšanai tiesībsargu un valsts kontrolieri. Uzskata, ka, ja amatpersonu izvirza Valsts prezidents, tiek mazināti politiskie kašķi, kas grauj sistēmu, jo Valsts prezidenta vērtējums ir neitrāls. Norāda, ka esošā tiesnešu apstiprināšanas kārtība Saeimā ir formāla. Juridiskajā komisijā izvērtējot tiesnešu kandidatūras deputāti baidās paust savu personīgo viedokli, jo „uzreiz piesies politisko ieinteresētību vai kā citādi novērtēs to kā politisko ietekmi vai spiedienu uz tiesnešiem.” Šādā gadījumā, tad labāk, lai Valsts prezidents, nevis Saeima ieceļ amatā tiesnešus.

G. Kūtris norāda, ka vērtējot situāciju, kā Latvijā amatos tiek ieceltas augstākās amatpersonas, šobrīd iedzīvotāji var pamatoti teikt, ka amatpersonas ieceļ politiķi, jo augstākās amatpersonas tiek ieceltas no politiķu puses. Tas nozīmē, ka koalīcija ir vienojusies atbalstīt vai neatbalstīt konkrēto kandidatūru. Ja valdošā koalīcija negribētu konkrētos kandidātus atbalstīt, tad viņi, visticamāk, arī netiktu ievēlēti. Uzskata, ka līdz ar to, tie amati, kuri nav politiskie amati, būtu jānodod neitrālas un autoritatīvas personas rokās. Tas attiektos uz tiesībsargu, valsts kontrolieri, ģenerālprokuroru un tiesnešiem. Šīs amatpersonas būtu jāvērtē no profesionālā viedokļa, ko labāk spētu veikt Valsts prezidents, nevis Saeima. Pauž arī atbalstu kārtībai, ka prezidents izvirza premjera kandidātu, kuru apstiprina Saeima, bet ministrus ieceļ Valsts prezidents pēc premjera ieteikuma. Norāda, ka, ja prezidents ieceļ amatā, nevis iesaka parlamenta

⁵ [Konstitucionālo tiesību komisijas Viedoklis par Valsts prezidenta funkcijām Latvijas parlamentārās demokrātijas sistēmas ietvaros](#), 54.-66. lpp.

⁶ [Ekspertu grupas pārvaldības pilnveidei priekšlikumi. Ministru kabineta darba pilnveidošanas iespējas](#).

apstiprināšanai, tiesnešus un ģenerālprokuroru, tad būtu vēlams, ka prezidentu ievēl tauta.

I. Ziemele atzīmē, ka šodienas diskusija iezīmē divus jautājumus. Pirmais – kāda ir Valsts prezidenta kā konstitucionālā orgāna loma pašreizējā sistēmā? Atbild, ka, viņasprāt, Valsts prezidents ir neitrāls arbitrs, kurš var faktiski iejaukties visās valsts funkcijās. Uzskata, ka, ja Valsts prezidentam piešķir plašākas tiesības izvirzīt amatpersonas, tiek panākts tas, ka šīm amatpersonām tiek tādējādi nodrošināta zināmā mērā lielāka neitralitāte viņu nominācijas procesā. Otrs jautājums ir par saistību starp Valsts prezidenta ievēlēšanas modeli un prezidenta kreatīvās funkcijas apjomu. Proti, ja tiek paplašināta Valsts prezidenta kreatīvā funkcija, vai ar esošo leģitimitāti, ko sniedz Saeima, pietiek?

S. Harbaceviča pauž neizpratni par šādu diskusijas virzību saistībā ar tiesnešiem. Uzskata, ka ir jāvirzās uz Tieslietu padomes stiprināšanu tiesnešu izvēlē. Neatbalsta priekšlikumu par Valsts prezidenta iesaistīšanu šajā procesā. Norāda, ka labi priekšlikumi ir Valsts prezidenta Raimonda Vējoņa Tiesiskās vides pilnveides komisijas ziņojumā.⁷

E. Kušners pauž viedokli, ka Latvijas Bankas prezidentu nevajadzētu izvirzīt Valsts prezidentam. Centrālās bankas parasti ir sevišķi neatkarīgas no parlamenta, kas ir saistīts ar centrālo banku specifiskajām funkcijām, tostarp monetārās politikas īstenošanu. Ja centrālās bankas prezidenta izvēlē iesaistās prezidents, tad tiek samazināta jau tā niecīgā saikne starp parlamentu un centrālo banku.

J. Jansons norāda, ka, piemēram, Igaunijā un Somijā ikviens, kas vēlas pieteikties uz tiesībsarga amatu un ir atbilstošs kritērijiem, sūta savu pieteikumu uz attiecīgo parlamenta komisiju. Latvijā process ir līdzīgs, bet izvirzīšanu veic pieci deputāti. Šeit pastāv vislielākais risks, jo nav skaidrības par to, kā kandidāts tiek atrasts. Daļēji var piekrist Konstitucionālo tiesību komisijas secinājumiem, tomēr, ja nav atklātības kandidāta izvēles procesā, tad nekas nemainās. Slavē esošo kārtību norādot, ka pateicoties pastāvošai kārtībai ir apstiprināts gan iepriekšējais, gan esošais tiesībsargs, kas izrādījušies „ļoti labi un izcili,” ko parāda arī veiktās socioloģiskās aptaujas. Uzskata, ka Satversme būs jāgroza, lai palielinātu ombuda neatkarību. Saskaņā ar ANO rekomendācijām, Parīzes principiem un Augstā komisāra cilvēktiesību jautājumos rekomendācijām tiesībsarga neatkarība ir jānostiprina arī konstitūcijā. Norāda, ka, ja prezidents ir ar lielu autoritāti sabiedrībā, tad nav šaubu, ka nominācija amatam, dotu autoritāti arī amata kandidātam. Tomēr rodas jautājums, kā notiktu kandidātu atlase, ja kandidātu izvirzītu Valsts prezidents. Kā kandidāti tiktu izvērtēti un kā tiktu izvēlēts konkrētais kandidāts?

E. Krūmiņa norāda, ka Valsts kontrolei jebkurā valstī ir jābūt maksimāli neatkarīgai no revidējamām vienībām. Valsts kontrole Latvijā pašlaik revidē Valsts prezidenta kanceleju, bet nerevidē Saeimas kanceleju. Ja tiek paredzēta Valsts prezidenta iesaiste valsts kontrolieru izvēlē, tad ir jāparedz, ka Valsts kontrole nerevidē arī Valsts prezidenta institūciju. Uzskata, ka nesenā prakse, kad valsts kontrolieri izvirza Saeimas Publisko izdevumu un revīzijas komisijas locekļi, ir laba, jo šī komisija ikdienā saskaras ar Valsts kontroles darbu. Pašreizējais valsts kontroliera iecelšanas modelis strādā diezgan labi.

⁷ [Ziņojums par Tieslietu padomes darba pilnveidošanu.](#)

J. Ikstens norāda, ka ir jārod atbilde uz jautājumu, vai mēs gribam virzīties prezidentalizācijas virzienā? Ja gribam prezidentālu valsti, tad to var darīt, ja ne, tad nav vērts prezidentam piešķirt kādas papildus pilnvaras. Secināms, ka Valsts prezidents ir politiska persona, līdz ar to cerības, ka Valsts prezidents būs neitrāls un pārpartejisks, ir neattaisnotas.

G. Ulmanis pauž atbalstu I. Ziemeles paustajam viedoklim. Norāda, ka Valsts prezidenta kreatīvajai funkcijai ir jābūt līdzsvarotai no citiem varas atzariem.

V. Zatlers atzīmē, ka priekšlikumi paplašināt prezidenta kreatīvo funkciju attiecas uz politiski profesionāliem amatiem, nevis politiskiem amatiem. Pašreizējā sistēma ir raksturīga ar „politisko birku piekāršanu.” Tāpat reizēm amatpersonas tiek izvirzītas lielā steigā. Arī Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja vājā darbība liecina par esošās sistēmas trūkumiem. Turklāt amatpersonu izvirzīšanai ir arī raksturīga ļoti slikta komunikācija ar sabiedrību. Pauž viedokli, ka prezidents ir neitrāls spēks un viņam vadot izvirzīšanas procesu ir vieglāk atrast cilvēku, kas ir profesionālis ar labu reputāciju un par kuru līdz ar to ir diezgan viegli vienoties par politisko kompromisu. Paplašinot Valsts prezidenta kreatīvo funkciju, uzlabotos amatpersonu izraudzīšanas process un palielinātos sabiedrības uzticība amatpersonām. Neatbalsta sēdē klātesošo amatpersonu viedokli, ka nekas nav jāmaina.

R. Balodis pateicas klātesošajiem par dalību sēdē. Informē, ka nākamā darba grupas sēdes, kas būs pēdējā ar ekspertu dalību, notiks 21. martā plkst. 15.00. Sēdē tiks skatīts Satversmes 54. pants, kurā ir ietverta Valsts prezidenta krimināltiesiskā imunitāte. Tāpat sēdē tiks skatīts arī Valsts prezidenta ievēlēšanas modelis. Pēc šīs sēdes tiks pabeigts darba grupas atzinums, kuru darba grupas locekļi izskatīs un pieņems. Šajās sēdēs pašiem deputātiem būs jālemj par secinājumiem.

Pasludina sēdi par slēgtu.

Deputātu darba grupas vadītājs R. Balodis

Deputātu darba grupas loceklis I. Parādnieks